

KUNNSKAP OG KJÆRLIGHET

AV BISKOP JOHANNES SMEMO

Kunnskapen oppblåser, men kjærligheten oppbygger. Om noen tykkes seg å kjenne noe, han har aldri kjent noe således som en bør kjenne det. Men om noen elsker Gud, han er kjent av ham.

1. Kor. 8, 1—3.

Både kunnskap og kjærlighet er store ting i Skriften.

Kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn er det som skal stråle fram fra oss, sier apostelen. Men kjærligheten er størst, har han også sagt. Ja, så meget større enn kunnskapen er den at han her kan stille dem opp mot hinannen og felle den hardeste dom over kunnskapen: den oppblåser, mens kjærligheten oppbygger.

Slik kan sammenligningen falle ut idet de begge måles på en tredje størrelse — oppbyggelsen, Kristi kirkes oppbyggelse. Den skal alle ting tjene.

At kunnskapen er nødvendig til oppbyggelsen, det vet sannelig han som skrev Efeserbrevets fjerde kapitel. Men dersom kunnskapen isolerer og selvstendigjør seg og blir uten kjærlighet, så ikke bare taper den i verd, men den slår om fra velsignelse til forbannelse, den blir til hovmod, til synd. Og hovmod binder og fører bare til stadig dypere åndelig armod. En tror seg rik og er så fattig — eier midt i sin innbilskhets ikke engang noen virkelig kunnskap!

Bare i kjærlighetens tjeneste tjener kunnskapen oppbyggelsen av Guds rike.

Ja, enda mer: kjærligheten er det som skaper den rette erkjennelsen. For «om noen elsker Gud, han er kjent av ham».

Her ventet vi riktignok en annen tanke-slutning, nemlig noe slikt som at den som elsker har den rette erkjennelsen. Men plutselig snus det hele andre veien: den som elsker Gud, er *kjent av ham*. Det er kunnskap — å være kjent av Gud!

Vi minnes uvilkårlig Johannes-ordet: «I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss.» Slik forholder det seg også med kunnskapen: dette er kunnskap, ikke at vi kjenner Gud, men at han kjenner oss.

I den ydmyge, troende, mottagende selvhengivelse til Gud kommer vi inn i den sanne kunnskapens verden, i kunnskapen fra Gud og om Gud. Den kunnskapen er ikke vår, stammer ikke fra oss, og oppblåser derfor ikke. Den er Guds kjærlighets gave, som oppbygger Guds rike i oss og ved oss.

I dette tidsskriftet og hele Egede-Instituttet møtes vi i et arbeid for gransking og opplysning om misjonen. Vi er klare over at vi ikke kjenner tingene som vi bør kjenne dem. Vi vil gjerne lenger fram.

Men *hvorfor* vil vi videre på kunnskapens vei? — Aldri må det bli for kunnskapens egen skyld. Det ender bare i oppblåsthet. Ikke et øyeblikk får vi glemme at det ene og alene er Guds rikets oppbyggelse vi vil tjene også med dette.

Og *hvordan* mener vi å nå det målet? — For hver tanke vi tenker og hvert kunnskaps-ord vi sår, får vi huske at verket vil lykkes bare i samme grad som vi er i kjærligheten. Ikke i en kjærlighet vi selv prøver å presse fram, men i den som er Guds gave til oss i og med kunnskapen om Jesus Kristus, vår og hele verdens Frelser. I hjer-tenes lidenskap for Kristus.

Da skal vi erfare den livets velsignede dialektikk som i Guds rike består mellom kunnskapen og kjærligheten. Der er det virkelig sant at «den mann har enn ei levet som klok på det er blevet han først ei hadde kjær». Men der oppleves det også at kunnskapen øker kjærligheten til vekst for livet — når den er fylt av ydmyk og kjærlig ånd.

Så vet jeg ikke bedre ønske og bønn for Egede-Instituttet og dets tidsskrift enn at de alltid må hvile, ikke i forfengelig granskings og kunnskaps ånd, men i en levende misjonsmenighets brennende kjærlighet til Gud og den arme verden.

Slik kjærlighet fører av seg selv inn i sann misjonskunnskap og driver til alltid grundigere gransking. Men den vet også i ydmykhet at alt beror på kunnskapens og kjærlighetens Ånd fra Gud, og at det derfor alle dager blir denne bønnen som må bære verket:

Du visdoms, råds og styrkes Ånd,
Du kraften av Guds høyre hånd,
Du lysets bærer, Guds ords tolk
For alle tungemål og folk, —

Ditt lys opptenn i vår forstand,
I hjertet kjærlighetens brann,
Til vanmakt vår og usseldom
Med hellig hjertestyrke kom!